

Wason
DS 531
C74
++

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

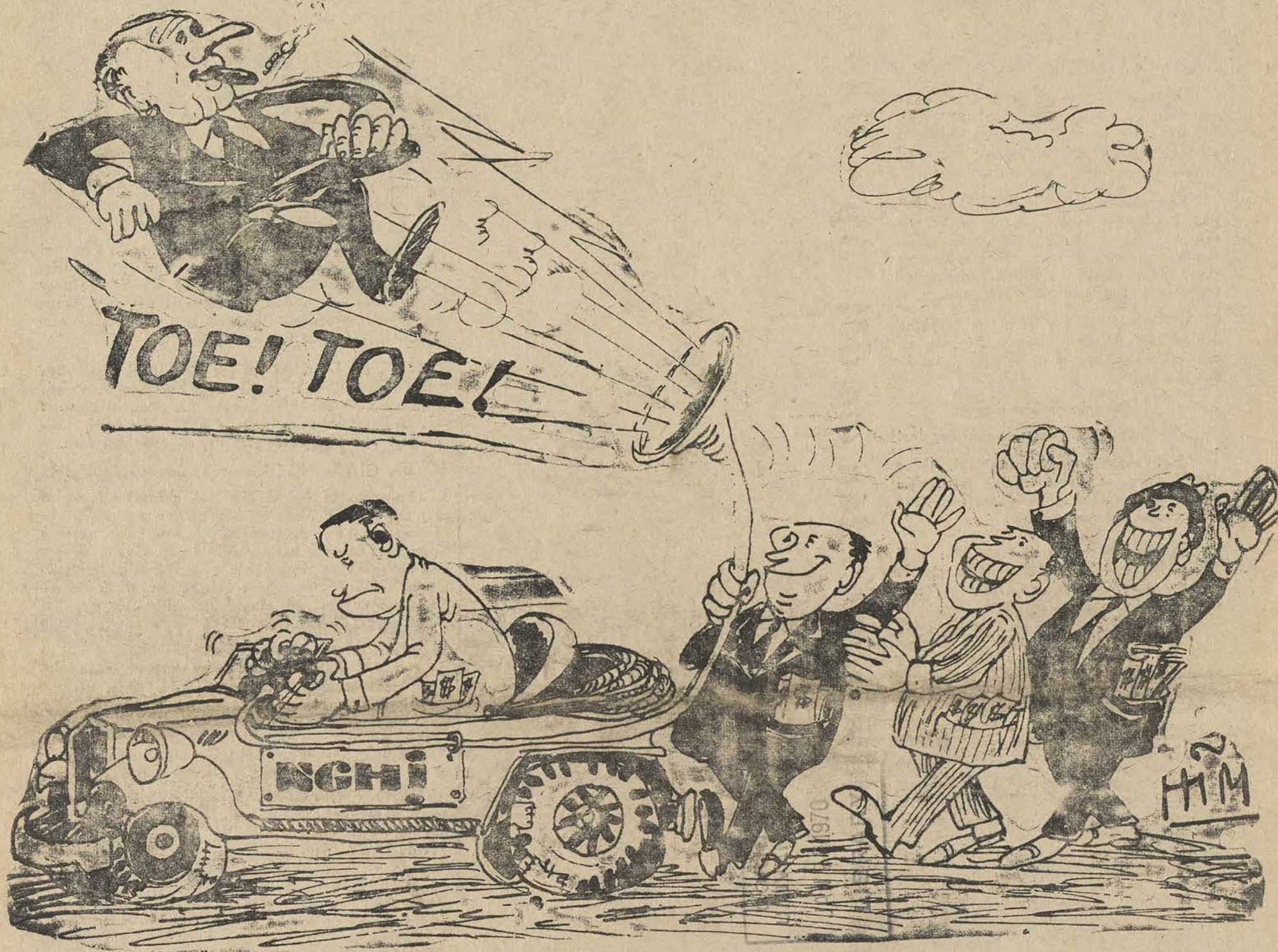
Số 79

10 11

TUẦN LỄ TỪ 17-11
ĐẾN 24-9-1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Một đường lối mới của Con Ong

Kể từ số trước, Thương Sinh đã ra đi. Anh ra đi, nhưng tên anh còn để lại. Chúng tôi muốn thế. Gọi là không quên ơn anh, người đã cời trần ăn cơm đĩa ngồi trong cái lò bánh mì, xây dựng tuần báo Con Ong với nỗi cô đơn của anh. Dù hôm nay, Con Ong đã đông người viết, chúng tôi vẫn muốn nhớ công lao của Thương Sinh. Theo lời yêu

cầu của anh, số này, Con Ong bỏ tên anh khỏi tên «măng sét» báo.

Và, cũng từ số này, Con Ong thay đổi đường lối. Chúng tôi sẽ không trả đũa bất cứ một tờ báo nào chửi chúng tôi nữa, dù họ có chửi chúng tôi là «lòng tong cá chột» là «ruồi tãi béo» là «đít có cọng rau muống» hay đọc triệu bút hiệu của chúng tôi một cách vô si. Con Ong,

có thể, đã quá đáng nhưng không hèn. Chửi thẳng nào là lời rõ tên tuổi nó ra mà chửi. Rồi ra sao thì ra. Chúng tôi sẽ thận trọng hơn để khi dả kích một người mà khỏi động chạm tới tôn giáo, đoàn thể, phong trào của họ. Đặc biệt, chúng tôi còn không dả kích anh em trong nghề báo.

Bây giờ, đường lối mới là chống Cộng, chống tham

những, thối nát, lạc hậu. Nhưng đừng tưởng ở trong một đoàn thể nào đó mà thối nát, lố bịch là chúng tôi không dám động đến lông chân đầu. Sở dĩ, Con Ong vạch ra một đường lối mới, không phải sợ hãi ai cả mà chỉ cốt để tránh âm mưu Cộng Sản đang muốn làm ruồng nát miền Nam yêu dấu của chúng ta,

CON ONG

TRÁNH VỎ DỪA, GẶP VỎ DỪA

Dân Giao Chỉ vừa được thử đánh phào một phát, nhẹ cả cửa mình, lúc ông Tống "Đường sữa" cấp đít ra đi, nhưng rồi lại giạt mình như... ngời phải cộc. khi thấy ông Tống "Đếm tiền" từ nhà Ngân Hàng lù tới.

Trước khi trả lại với cuộc đời "tôm tép" ông Đường sữa có vẻ cảm thù dân Giao Chỉ không chịu tin nhiệm ông ta, nên ông đã "chơi" cho mấy củ xính xính: củ thuốc củ gạo, củ đường, củ sữa, củ xế, và cuối cùng là củ bánh Trung thu.

Cứ mỗi củ của ông phát ra là thăng dân lại đổi ở trong lòng một ít. Đổi đến nỗi đành phải mang thơ cô ra mà ngâm cho đỡ đói, thơ rằng

Hồ tù ngán nỗi ham rồng lộn

Ngọc vết thương tình phải ống đeo!

Ngày nay có ông "Đếm tiền" tới, thăng dân hi vọng sẽ được đếm theo, đếm nhiều ông Quang Trung, nhiều ông Trần Hưng Đạo, cho nó lên gân, đỡ đói!

Ai dè chưa chi ông đã tuyên bố: phải "khắc khổ" mới được! "khắc khổ" tức là phải mở lại sách của thánh Gandhi ngày xưa của thầy Trí Quang đạo họ.

Đã đói rã họng dưới thời ông Đường Sữa, bây giờ lại "khắc khổ" dưới thời ông Đếm tiền, bỏ bố chưa? nhưng mà phải ráng đi, mười năm nữa sẽ tha hồ mà đếm, ông "Đếm tiền" ông ấy hứa thế mà! Lời nói của ông ấy là Vàng Ngọc mà không phải là cuội đầu, tin đi!

Sực nhớ ra, ông trước đã là Ngọc, ông sau lại là Ngọc. Sao mà lắm Ngọc thế? Hay là tại nước nghèo dân đói nên cần có những nhà lãnh đạo Vàng Ngọc để mọi người có được cái cảm tưởng là nền kinh tế nước nhà vẫn luôn luôn phồn thịnh?

Có lẽ cũng vì biết ông "Đếm tiền" mà tôi là mọi người sẽ cũng ăn nên làm ra, nên ông ta vừa ngồi xuống ghế chưa nóng đít, đã có những chú Ba đăng báo vung vít chúc mừng ông. "Nhất bản vạn lợi". Tiếp đó các nhà buôn đã hùn góp nhau tới hơn 1 Tê để đãi ông một châu "dó" no say ứ hơi trên nhà hàng Caravelo, để rồi được nghe những lời vàng ngọc của ông khuyên răn bà con phải chịu khó thắt lưng buộc bụng, nhin ăn nhin mặc. Khắc khổ mà lị!

Vì cần "khắc khổ" nên vừa nhậm chức ông đã phải "khẩn cấp" lo ngay cái vụ bánh Trung Thu, kéo dề mấy chú sản xuất bánh bị thiệt mất 300 triệu đồng, tội nghiệp!

Rồi ông lại tội nghiệp cả các hãng nhập cảng phim (mà phần lớn cũng lại là các chú Ba), nên ông vội vã chỉ cho 2 triệu đôn đê đem phim ngoại quốc về đây, còn với các nhà làm phim Việt thì ông ngụ ý bảo "Nên khắc khổ đi là vừa, nếu cạnh tranh với ngoại quốc mà một quá thì dẹp bỏ nó đi cho nó đỡ khổ". Ông kin h tế! Chúng tôi bắt đầu "kinh" ông, và sắp sửa đến phải "tế" ông mất!

dàn anh đổi lập với nhà nước dân em đổi lập với nhà bếp

Thư ý bỏ

DB KHÔNG TRUNG LƯU (gia đình.) Ông Dân Biều nhờ chúng tôi đăng miễn phí bản tin "Tổ Chức Một Đồng giúp người bất hạnh". Chúng tôi chờ các báo hàng ngày đăng để chúng tôi đăng theo đuổi, cho trọn tình nghĩa với lòng quảng đại như trời biển của ông Dân Biều. Nhưng các nhật báo không thấy đăng. Chúng tôi, không vì vậy, mà "phe lờ" nên có vài giòng này: Tổ chức Một đồng giúp người Bất hạnh của ông DB Không trung Lưu, đơn vị Gia đình đã được Bộ Nội Vụ cho phép thành lập, do nghị định số 437/BNV/KS/14 ngày 7-7-1969. Trụ sở được đặt tại 209 đại lộ Chi Lăng Phố Nhuận.

Đó, chúng tôi đã làm rồi đó. Ông Dân Biều đã bằng lòng chưa? xin thành thật chúc cái Hội của ông Dân Biều, thành lập vào ngày, Song Thất 69, hay ăn, chóng lớn. Kính.

BẠN NGUYỄN ĐÌNH NGAC (kbc 4.088) khổ quên được bạn, vì trong kỳ Đại Hội Văn nghệ Quân đội kỳ I bạn phát thanh hơi nhiều: Bị đá khỏi Trung Tâm 3 Tuyên mộ, Nhập ngũ rồi à?... Làm dân Do Thái ở Long An, có vui không? Bạn muốn nhập đảng "Liễu già trên thập ngũ niên", phải có một cái lễ nhập hội. Không tốn tiền lắm đâu, chỉ chừng hai chai nước trà, cò lùn, có giá giấy trắng. Liên lạc với Lê Huy Đồ Văn hay Quan Chánh Quản ở Nhật Báo Chính Luận.

Về Saigon nhớ ghé chơi:

Bạn LÊ HUY ĐỒ VĂN (Quảng Ngãi) Trả lời lần trước là chuyện đùa chơi. Có trách móc gì đâu. Cái biệt hiệu Quan Chánh Quản của bạn ở Chính Luận, trùng với biệt hiệu Chánh Quản già của tôi rồi đấy nhé. Nhưng cũng cho đứt bạn luôn, vì bây giờ không là Chánh Quản nữa. Cứ về, rồi sẽ có việc: sau. Thân yêu.

BẠN VŨ ĐÌNH GIAI (Saigon) Không thể chiều bạn vì đã đăng... nát ra rồi. Sẽ gửi tặng bạn một cuốn nếu bạn cho một địa chỉ không thất lạc. Có gì mà bi quan quá vậy. Đi lính làm tới quân Quân là có quyền "vinh hoa, phú quý" rồi. Than nhiều quá, Tây nó cười cho. Mến.

BỘ BA GIA LONG (Saigon) Thúc các em gửi chữ Hồ Lý về chuyện ông nhạc sĩ Việt Nhi, chúng tôi đã đọc và cùng thờ dài. Điều đáng trách nhất là tại sao lại để cho cái ông nhạc sĩ lem nhem ấy làm giáo sư, dạy nhạc ở trường Gia Long, là nơi đầy chất lễ giáo. Ông ta đi dạy học, đầu chải bóng láng, mặc một bộ đồ chật bó, cái quần mà muối ruồi đậu lên sẽ lộn nhào còn hơn tài tử du bay. Các em tổ như vậy, anh cũng viết lên đây để ông ta đổi tác phong đi. Nhất là dùng những câu thô lỗ để nói với các em gái nhỏ: Không phải thưa, gọi gì cả nói gì thì nói "mẹ" nó ra...vv... Còn chuyện chạy theo một nữ giáo sư thì đó là chuyện riêng của ông ta, bàn tới mà làm gì. Chúc các em... năm học tới, không phải học nhạc ông Việt Nhi nữa.

BẠN THÁI NGUYỄN (Gò công) Chuyện quảng cáo về cái món đó, sẽ trao về Phú De. Vì Phú De là nơi đối thoại với thẳng bản. Ở khoảng đất "đối thoại với người sạch" không thể mang chuyện đờ đảy ấy lên đây. Xin viết cho vấn đề khác. Thân.

BẠN NGUYỄN MINH ĐƯỜNG (Saigon) Bạn lại muốn làm phiền tới ông Nghị Vũ mình Trần nữa rồi. Một ông Chủ sự làm tới Chủ sự một phòng, không có nỗi tiền để mua một cái Ti vi, phải "chào chờ tiền" ông Nghị họ Vũ. Nay bạn là lính, làm cần nhà chề mửa nặng dở dang ở đường Âu Dương lân, đang làm nửa chừng thì hết tiền nên vợ con phải nằm trong nhà đếm sao rơi... Bạn cho Ti vi là một thứ xa xỉ phẩm. Còn nhà có cóc, mới là nhu yếu phẩm. Đồng ý lắm. Bạn trách rằng nếu ông Nghị chỉ cho ông Chủ sự ở Nha họ vay, thì thẳng lính là bạn sẽ hiểu lầm. Thì bạn cứ thử gõ cửa nhà ông Nghị họ Vi xem sao?

Cũng chào... chờ tiền một phác thay cho bạn, một người lính cháy nhà.

BẠN TRẦN VĂN TRIỀU (Biên Hòa), Chúng tôi gửi lại thơ của bạn và lá thư của đảng đổi lập gửi ông Ngô văn Dân: thơ ký quận Công Thanh, để làm tài liệu không ngờ hoạt động của đảng phái lại lem nhem tới cái mức đó. Chúng tôi chờ đợi có nhiều tài liệu để phang một bài thuộc loại lớn. Chúng tôi không có thù gì với đảng phái cả, mà còn... kinh bố mẹ đi đấy. Nhưng nếu cần "thí mạng cùi" để cái xã hội này sạch sẽ hơn thì cũng dám thí lắm. Nếu có thể, chúng tôi sẽ tới Biên Hòa chơi.

BẠN Ý YÊN (KBC 4100 ý kiến của bạn về tờ báo Khởi hành hơi ác đấy nhé. Định phang một phác nhưng chợt nhớ tới trước đây, tôi đã làm một hơi, tới...bồn bãi về hội văn Nghệ sĩ quân đội. Phang thêm lần nữa, sợ rằng có sự hiểu lầm rằng mình... tranh ăn, không ăn được

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

thì đạo đức. Thú thực với bạn rằng cũng bực bực lắm, nhưng phải cố nhịn. để chờ tới Đại Hội văn nghệ kỳ II

Lúc đó chúng mình sẽ đứng vào một khối đề hỏi thăm đến quivj trong ban chấp hành. Tôi rất dè dặt trong vụ này vì đau đớn thay ở trong «phê ta» hiện nay, lại có cả ông «tập ngâm thơ và thổi sáo». Xin bạn hiểu dùm tôi. Thân lắm.

BẠN RUỒI TÔN TÀN (Long Xuyên) Bạn cũng giống như bạn lính Nguyễn minh Đường, lại định làm phiên tới ông Nghị sĩ Vũ minh Trân, trong việc vay tiền. Cứ theo cái đà này thì ông Nghị của chúng ta, chắc có một ngày đẹp trời nào đó, phải khóa cái lồng nhân từ lại, để biểu diễn bộ mặt nhân nhó của một ông Nghị Táo Bón. Cũng mong bạn được toại nguyện. Lá thư của bạn đã được gửi tới nhà Luật sư Nghị sĩ, nên chúng tôi cũng chẳng nêu lên đây làm gì. Chào chờ tiền.

BẠN NHÂN THỂ (SAIGON).— Lá thư bạn viết gửi cho chúng tôi đề nói về tệ đoan trong Nha Viễn Thông, Bộ Nội Vụ, chúng tôi chỉ dám trả lời với rất nhiều dè dặt, và không dám có một lời xúc phạm tới Đại tá, Giám Đốc và Thiếu Tá, Phó giám Đốc.

Những việc xây cất bốn căn nhà, ngay trong phần đất của Nha với dụng cụ vật liệu chính phủ để ở, và dự định bán, việc ăn hối lộ, ngăn chặn, nâng đỡ các nhà thầu, việc xử dụng công xa trong việc chuyên chở hàng Mỹ và gia đình, nếu bạn có đầy đủ tài liệu, tôi đề nghị bạn nên gửi thẳng tới Giám sát Viện. Nên ký tên thật với số thẻ căn cước đảng hoàng để khỏi mang tiếng là kẻ ném đá, dẫu tay, một kẻ phá hoại. Bạn dọa chúng tôi là nếu không làm, bạn sẽ phải quay sang nhờ tới đối tượng của Ruồi tái béo. Đó là tùy ý bạn. Rất tiếc, thư bạn thì

dài mà đọc thì không được thơ thới hân hoan, nhất là bạn nhắc tới chuyện, bạn đã biết ở nơi đó, có nhiều bạn của Minh Võ. Giận bạn nhiều lắm. Nhưng cũng trả lời bạn rồi đấy. Bạn cứ gửi tiếp, nhưng chúng tôi không bảo đảm trong việc có đề cập tới hay không...?

MỘT HỌC SINH(Saigon) vừa bóc lá thư của em thì có tờ giấy một trăm đồng rớt ra. Lấy làm ngạc nhiên, đọc thư em thì thấy em nói là giúp đỡ gia đình Hạ Sĩ Nguyễn quang Trinh. Cảm động lắm và sẽ chuyển tới tay đương sự, Tiện đây, cũng xin nhắc với các bạn là muốn giúp đỡ Hạ Sĩ Nguyễn quang Trinh, xin liên lạc với Tòa Soạn nhật báo Tiền Tuyến. Đây chỉ là một công việc có tính cách tương trợ, không phải là mục «Cuốn sổ vàng». Mến yêu em nhiều lắm,

BẠN LÊ ĐÌNH CAI(KBC 4091) Duyên Anh và tôi rất mong được gặp Cai. Cũng rất ít thì giờ để có thể lên Quang Trung thăm Cai. Nhưng nếu có thể vào dịp Tết này, sẽ lên thăm Cai ở Viện ĐH Đalat. Đồng ý với Cai là nhiệt tình và lòng hân say thường dễ bị hiểu lầm. Cai cứ việc hoạt động trong lãnh vực của Cai. Chúng tôi, nếu không giúp được gì cho những người trẻ tuổi, thì cũng không bao giờ phá hoại, để họ phải mất niềm tin. Thân.

CÁC BẠN CÁN BỘ QUANG TRUNG. Rất ngậm ngùi khi đọc thư các bạn. Không ngờ rằng cái bắt mẫn lại to lớn như thế. Tôi đã đề cập tới vấn đề này từ lâu rồi. Giặc bên ngoài thì đánh, còn giặc bên trong gây nên bởi những bất mẫn triền miên mới thực là nguy hiểm cho hàng ngũ chúng ta. Tiện đây, cũng xin trình lên Nhà nước, cái bắt mẫn của cán Bộ Quang Trung:

«Chúng tôi là một số quân nhân Cán bộ tại quân trường Quang Trung, dần dần rất nhiều khóa dần em tân binh quân dịch, sinh viên học đường, nhân dân tự vệ Bao nhiêu người đã đi và đến rồi tới nay đã bảy tháng 1 năm mà chưa bao giờ được có tới một tờ giấy phép dù rằng 24 hay 12 giờ

Chúng tôi có vợ con, có gia đình. Chúng tôi cũng không phải những kẻ tam vô : Vô gia đình, vô tôn giáo, vô tổ quốc. Vậy xin nghĩ tới chúng tôi, đừng để chúng tôi phải vượt hàng rào kẽm gai để thành những kẻ đào ngũ».

Lá thư của các bạn viết quá dài và đầy những tư tưởng quá khích. Tôi không dám can gián các bạn và cũng không dám khuyến khích. Chỉ xin trình bày với nhà Nước một tình trạng quá ư bi đát của các cán bộ quân trường Quang Trung và đòi hỏi một qui chế hợp lý cho cán bộ. Mong lắm thay.

BẠN MỎ KÊ (Bình Định).— Từ quận An Tuệ, một nơi trong thung lũng Trường Sơn, xưa kia là xứ Thượng, bạn cũng gửi về cho chúng tôi một lá thư đề tổ mấy tháng mô phạm quá bản của trường Trung Học Công Lập Đê Thám, Rất cảm ơn bạn và cũng xin nêu lên đây đề «thay vì báo cáo» với quan Phó Tề tướng kiểm cả việc trông coi nhà Giáo Dục :

— Dạy bảo đảm thi đậu vào Đê Thám, mỗi khóa tính chẵn mười ngàn đồng, bắt kể học trò học lớp Nhì hay lớp Nhứt, biết đọc, biết viết...

— Làm một con tính nhỏ cũng biết rằng mười ngàn nhân với một trăm đầu để chỏm. Hiệu Trường trường Trung Học Đê Thám đã ăn được bao nhiêu ?

— Học sinh trúng tuyển hết, đó là lẽ dĩ nhiên. Rồi còn bắt học sinh trúng tuyển, trong khi chờ đợi khai trường phải đi học hè với giá năm trăm đồng, không có thi hạch tên vì coi như tự ý vắng mặt. Lại có thêm một tí tiền nữa. Đây là kẻ sơ sơ vài mảnh khoe giáo dục. Còn nhiều nữa, nhưng tôi xin tạm đề đành, chờ dịp khác.

Các ông này không sợ điện giật

— Phóng sự sống sượng viết về những đứa ăn cắp không sợ GHÉ ĐIỆN

BÁO ĐỘNG SỐ MỘT

Kể từ số này mỗi tuần là bạn Con Ong hợp mặt chữ nhau để tìm « đường hướng » cho Con Ong số mới. Phát biểu cảm tưởng trước nhất, và bao giờ cũng thế tư tưởng Chí sĩ ít khi chia mềm Bờ thể, hóa cho nên tuần này mở đầu cuộc đối thoại mí nhau. Chí Sĩ nói :

— Chết mẹ rồi. Điện lại sắp cúp, Đất nước sắp tới om, vì hai cái Điện lực Giao Chỉ nó dếch chịu hợp nhất, Tụi mày sửa soạn sức khoẻ viết trước đề tao cho in tập thể một hơi... Con Ong đến Số Xuân Con Chó luôn.

Một ý kiến hốt hoảng trở đây:

— Viết là viết thể dếch nào: Bộ, muốn mi độc giả hà—Mà tại sao lại đặt nặng vấn đề, việc cúp điện hay gì gì cũng là việc nhà nước. Hà có gì đến Con Ong nào!

— Cảm mẹ nó miệng lại— Dếch có điện lấy cái mả vợ mày mà in báo hà.

— Ừ nhầy nếu vậy Điện là Báo động số một rồi.

MÀ THẰNG NÀO TÍNH HẠI..

NHAU ĐÂY.

Thôi cho xin đi, tao nói giả thử : Hai ông Tổng Trưởng lùn nhất nước mày có dám mần không.

— Ông là ông thịt hết.

— Đúng! nó còn trên lưng ngựa nó giả vờ khóc lóc: «Em bị chửi, em sẽ mất hết tinh thần phục vụ nên xin xếp đóng cửa nó để giữ vững tinh thần cho em», thì mình sẽ sập tiệm. Còn khi nó té ngựa mà không giật còi hụ cho đồng bào tới bồi tro trát chấu vào mặt thì là: phân bội dân tộc.

— Thôi nhé, không bàn lang bang nữa.

Kéo ông xếp phổi kiềm và ông mặt «cá chêm» chề là ngu không biết giải «Nobel» là cái giải gì bây giờ.

— Hay nhì, tôi hỏi ý kiến anh em về vụ Điện và thái độ anh em về vụ ăn cắp ngân quỹ nhân dân để lập ra cái công ty nặc danh Điện lực của mà.

Nói mau đi ông đang ngứa... bút đây. Từ sáng đến giờ chưa có gì sốt cả, có đứa nào thích mời ăn sáng, có quyền lên tiếng.

— Mẹ cóc, cứ làm như ở diễn đàn Quốc Hội không bằng ông chà tổ mày là tham những bây giờ.

— Bớ các đứa nào đe hoài mà không rồ. Ông tham những đây này. Đứa nào làm gì ông.

— Có đứa nào khoẻ chân đi Ta xi đến mời Quan Giám sát tới đây xem thằng này còn dám vỗ ngực xưng danh nữa không thì biết.

— Vâng, tôi biết gốc ông bự. Bự, cỡ Âu ngọc Hộ Lương thiếu C và Bùi Anh Tớp nhé!

— Dếch thềm ngoại giao với 2 thằng thiếu kích thước vệ sinh đó.

— Thế vào bè với bọn thằng ăn tộm tiền nhà nước để lập Nhà Đèn Tư nhé

— Đề nghị nghe được vì Giao chỉ ta dếch có ghê Điện, ông Đội Phước thì đã rủa Đao ra Nghĩa Địa tâm tình mí Giun. Còn cái pháp trường cát, nó đã bay theo cái chính phủ của dân nghèo

mất rồi ông dếch sợ đứa nào sốt cả ông dếch Mèo nó cũng cười vào mặt mà mắng mình là Đại Ngụ. Mẹ cóc, 32 triệu Mỹ Kim lập thêm nhà máy điện dân cũng đỡ khổ.

— Yêu cầu những thằng bàn ra chỗ khác chơi, Đề nghị dời bàn này nó sạch sẽ và không phải tây ế như nghị trường «cóc Hụi».

Thôi cầm cà đi, dẫu vô miệng mồi sốt cả ruột. Nghe đây này, sắp tới um mà không lo. Hiện tượng bị gây ló dạng rồi đó các ông ạ!

Cái đất nước mình, cứ ngỡ là hơn Congo tí tẹo, Ai dè, còn tằm tối hơn cả một thị Trấn nhỏ ở vùng nhược tiểu Châu Phi. Thôi thì, hãy gồng gánh xương thịt đến coi cái Nghiệp Đoàn chuyên viên Điện Lực Việt Nam chơi cái ông Saigon Điện Lực ra sao cái đã. Sau đó: chơi... vào mặt tụi ăn cướp Điện mà

không sợ Điện giật thấy ông bà ông vãi cũn chưa mượn mà.

SAIGON ĐIỆN LỰC VÀ Ô THAM NNƯNG

Gớm, báo của Nghị sĩ Bác Sĩ họ Đặng có khác, chạy cái tit 3 cột... đọc nghe ớn thấy mẹ. Mà được, cứ đọc chơi, sức mầy mà sợ, ít ra đất nước mình còn có những Lương viên Quốc Hội bảo vệ khổ rách thẳng dân. Nhất là trong đó lại có người Nghị Sĩ họ Đặng và ông Ngoại Trần bất Chánh... mà cứ thành người của mọi chế độ. Ôi xá gì, những chi tiết «rườm rà» đó. Thôi thì, hãy lắng nghe Nghiệp Đoàn Chuyên viên Điện Lực Việt Nam chơi ông Saigon Điện Lực Công Ty bâng, những quả «Xả Láng» như sau :

QUẢ THỨ NHẤT

— Việc mua lại tài sản của Công Ty Thủy Điện CEE hồi đầu năm 1968 đã có nhiều mờ ám mà Nghiệp Đoàn Chuyên viên Điện Lực đã tố cáo trước Thượng Viện. Hạ viện, Giám sát viện, và dư luận báo chí đã sôi nổi một thời gian mà đến nay vẫn chưa được sáng tỏ.

QUẢ THỨ HAI

Công Ty nặc danh Saigon Điện Lực Công Ty là một hình thức tiềm dụng tài sản Quốc Gia một cách trắng trợn vì tất cả tài sản đều là của Quốc Gia mua lại của CEE mà lại do các cá nhân đứng tên cổ phần viên, coi như quyền tư hữu.

QUẢ THỨ BA

Saigon Điện Lực Công Ty là một tổ chức trục lợi Tham nhũng, bẻ phái, độc quyền sa thải và thăng thưởng và nay tiếp tục hoạt động bất hợp pháp ngược lại quyền lợi của dân chúng.

QUẢ THỨ TƯ

Saigon Điện Lực Công ty là một trở ngại lớn lao cho việc thống nhất ngành điện nước nhà vì những sự cầu kết, bầu vùi vào những lẽ lối làm việc, tổ chức đã lỗi thời. Đến nước bạn Cờ Hoa cũng phải chào thua vì muốn giúp 32 Triệu đơn xanh lại sợ các ông thường chia thành cò phần.

(Còn nữa)

Hạ - viện ANAMTA được tuyên dương công trạng

TIN... TỨC

HOÀNGNHAM Thầu lượm

NGUỒN TIN CÓ THẨM QUYỀN CHO BIẾT

VỤ T.C.T.T. ẮN CHẶM GẠO CỦA DÂN SẼ ĐƯỢC XÉT VÀO MỘT NGÀY... MAI NÀO ĐÓ

SẼ GHỀNH: Trong tu ần qua, hầu hết các nhật báo đều có viết bài hỏi thăm sức khỏe ông tổng cuộc tiếp tế về vấn đề gạo. Cứ theo những tài liệu được phanh phui trên mặt báo (rất chi tiết và rất y boong thì nhất định vụ "hỏi thăm" này phải do "anh em

trong nhà" gián tiếp chủ trương.

Bởi vậy, có dư luận cho rằng cơ quan TCTT từ lâu đã có một sự "ngâm tằm đớp hít" lu bù, nay vì một cơ sự "ăn không đều chia không xong" sao đó nên mới có cuộc hỏi thăm "kỹ như thế".

Tuy nhiên, bọn dân đã bị ông TCTT ần hết... đồ vượn lấy làm hài lòng về cái sự tổ giác trên nhất là, theo bản tin từ Khánh Hòa gửi về, đám dân khốn khổ tại địa phương này đã bị ông TCTT ần chặn nhiều hơn cả. (người dân ở đây lẽ ra được mua 8 ký gạo thì chỉ mua được 3, còn 5 ký kia ông TCTT đớp hết) đã lấy làm hoan hỉ tí ti.

C.O đã một lần lên tiếng. Nhưng ông TCTT làm điếc. Sau đó, dường như ông TCTT có gửi văn thư trả lời cho 1

nhật báo, cũng lên tiếng về vụ dân K.H bị ần chặn gạo, trong đó ông TCTT giải thích mập mờ rằng đã gửi hơn 20 tấn gạo tới "cảng Nha Trang". Song ông lại cố tình quên không nói rõ số gạo đó là để chia cho 8 tỉnh miền Trung. Hai chục tấn mà chia cho 8 tỉnh, thì mỗi thăng dân được đớp bao nhiêu hột gạo đây ông?

Nhân vụ trên đây, nguồn tin có thẩm quyền tiết lộ đường như G.S.V đang mắc bận "thụ lý" nhiều vụ quan trọng nên vụ "ăn cắp gạo" kể trên sẽ được viện "thụ lý" vào một ngày... mai nào đó.

Sau vụ cựu phó TT Hoàn bị cách chức vì không chịu lau nhà

Các «ông cựu» quyết tếp tục sự nghiệp chính trị... bồi b n

Dường như Tổng trưởng kinh tế phé thái. Âu công tử, đã được lực lượng chính trị... bung to, rủa chén mời sang Tây giữ vai kinh tài.

KA LI FOT NI Tin của hãng AP loan rằng cựu phó Thủ tướng Anam Cộng Huê dưới thời Nguyễn Khánh là ông Nguyễn Tôn Hoàn và bà già thân sinh ra các con của ông Nguyễn Tôn Hoàn đã bị cách chức giáo sư trường sinh ngữ của Hải quân Mỹ, vì hai vợ chồng ông Nguyễn Tôn Hoàn có chuyện... lau nhà.

Nghe tin trên, Đảng Đại Việt đã họp khẩn cấp. Sau phần thảo luận, đại hội đi tới nhận định là đồng chí Hoàn quá xứng đáng là một lãnh tụ quá cảm, và có hành động anh hùng khi đồng chí dám từ chối việc lau nhà. Và đại hội cũng quyết định ghi thêm vào nội quy đảng một điều mới. "Bất cứ đảng viên nào sau khi lên voi, chẳng may lại xuống chó, thì vượn phải ở lại nước Anam; Cấm xuất ngoại. Thà làm nghề đồ thùng ở quê hương, hơn là dây nợ ở xứ mọi Đa Đô."

Trong khi đó, tại Pháp, mấy ông Cựu Đại sứ và Cựu Thủ tướng Anam hiện đảm nhiệm vai trò... bởi bàn cũng hội họp để minh định lập trường rằng: "Chính trị muốn mặt nên lau bởi bàn cũng là một cách làm chính trị. Vậy thì chúng ta cương quyết tiếp tục sự nghiệp chính trị... bởi bàn của chúng ta".

Mặt khác, nguồn tin có thẩm quyền tiết lộ rằng có một số cựu Tổng Bộ vừa bị phé thái cũng đang tục rịch tìm cách

* BÀN TUYÊN DƯƠNG ĐÃ GHI NHẬN 8 TRONG SỐ RẤT NHIỀU SỰ VIỆC... CAO ĐẸP CỦA HẠ VIỆN ANAMTA.

* DB ANAMTA LÀM CHO DB KHÁP THẾ GIỚI ĐƯỢC THƠM LẬY.

SẼ GHỀNH.— Hội liên hiệp Nghị sĩ Thế giới vừa đưa ra một bản tuyên dương công trạng Hạ Nghị viện Anam Cộng Huê. Bản tuyên dương nhấn mạnh rằng Hạ viện Anam Cộng Huê đã làm rạng danh dân tộc mà họ đại diện, đồng thời làm cho "đồng nghiệp" của họ trên khắp thế giới được... thơm lây.

Một vài sự việc cao đẹp của Hạ viện Anam Cộng Huê đã được bản tuyên dương ghi nhận, gồm:

1) Chủ tịch UBTTNHV biết báo mật bằng cách giấu kín các tài liệu tham nhũng để làm áp phe. 2) UBTTN đã khéo đàm phán với bọn tham nhũng để tiện bề nắm vùng điều tra.

3) Biết chứng tỏ sự đoàn kết qua sự việc 1 ông DB "lạ" bà DB

4) Có tinh thần làm giàu cho đất nước bằng cách "vỏ" tượng cò mang đi bán.

5) Biết nâng cao khiếu thẩm mỹ của dân chúng bằng cách mua lịch còi trường từ ngoại quốc về bán cho nhân dân

6) Chứng tỏ tinh thần thượng võ bằng cách nói không được thì dùng... chân tay và súng sáo.

7) Làm giàu cho ngôn từ Anam bằng cách du nhập nhiều tiếng chữ từ mới lạ.

8) Các DB có tinh thần kỷ luật cao: không vào nọp, nhưng vẫn tới ký tên vào sổ... lãnh 5 bò, hoặc nhờ người khác ký thay.

LỘN MỀ

Cái sự việc bị òi khôn nạn nhục nhã ở chề đó một đạo định cục cựa, liên bị tây uế, và xẹp xuống; Tướng "nó" an giấc ngàn thu luôn, cả làng đã mừng. Nào dè "nó" lại được một Nghị thối mồm đánh thức dậy, và lập tức "nó" được một chủ báo ma cao, một ký giả lộn xộn một thăng lòn chôn, chụp ngay lấy và thổi phồng lên với hy vọng tạo ra một cuộc "đục nước" để "béo cò".

Nhưng âm mưu để tiện của chúng liền bị lật tẩy. C.O lật tẩy chúng đầu tiên nên chúng thù, chúng cần bậy của C.N. Tuy nhiên, chó đại không thể già làm chó khôn và cuối cùng cũng sẽ bị đập chết... như chó.

Hơn nữa, cũng chả riêng gì C.O biết tay của chúng. Cả cái dân tộc đang đau thương vì nhiều «nạn» nay biết tay của chúng. Họ đã quá đau đớn và ghê tởm một thời kỳ ô nhục nên họ không đại gì để cho

đất nước một lần nữa đi vào sự ô nhục đó. Bởi vậy, họ thờ ơ, hiển nhiên họ thờ ơ trước những luận điệu "khieu khích xúi dục" của mấy thăng ma cao, lộn xộn, lòn chôn đó.

Bi giờ, tự thấy sắp bị đập chết như chó dại, chúng lại giờ trở "ma cao kêu oan; đi cào đồ ăn vạ". Chúng dùng những chữ đao to búa lớn "ý thức và nhập cuộc". Hỡi ơi, quả thật chó dại thì sủa cách nào cũng vượn là chó dại. Chúng chề 9 triệu dân chưa ý thức và chưa chịu nhập cuộc. Chúng phải kêu gọi họ. (May quá!).

Nếu 9 triệu con người quả cảm, anh dũng đó mà chưa ý thức và chưa chịu nhập cuộc (như chúng sủa) thì nay còn đâu là cái đất này? Thì mấy thăng lộn xộn, mấy con chó dại đó còn đâu đến bị giờ dè mà ăn tay nói phét trong nhà hát tay. ế mà viết láo viết lếu, sủa càn sủa bậy? Nhất là thăng ma cao kia làm gì có dịp tuyên gãi diêm đưa từ ở khách sạn Phú Nhuận lên Củ Chi cho Mèo nó "chơi" hầu [kiểm tiền ra ứng cử, và mần chính trị... mà có?

Mit - to Harper chửi xỏ thẳng nào

SẼ GHỀNH.— Trong cuộc họp báo sáng 1-9, ông Joseph Harper, trưởng phái đoàn QH Anh đã tuyên bố một câu làm mát lòng mát dạ những kẻ nhiều tự ái vật. Ông nói "T.T Thiệu là một nhà lãnh đạo xuất chúng. «Và mit to Harper cũng còn nói rằng "rước khi tới đây, ông đã tưởng đất nước này tan nát vì chiến tranh, và dân chúng VN rất đói khổ dưới ách thống trị của một chính phủ độc tài".

Đây là một lời khengiáng tiếp, song nghĩ kỹ câu nói thì sẽ có "âm «quan» cảm thấy mình đang bị mit to Harper chửi xỏ. Đó là các quan chuyên công việc được gọi một cách mỹ miều là "hàng tin quốc ngoại".

Tuy nhiên giới am hiểu lại cho rằng sở dĩ mit to Harper có được nhiều cái sự "tưởng rằng"... như thế, một phần là nhờ "các quan TTON nhà ta làm việc tích cực và giỏi quá, phần khác còn nhờ vào tài năng chế tin tức và dàn cảnh chụp ảnh" của một số nhà báo tây phương.

HÁCH NHƯ...CÓC CHẾT

C.O số 77 đã loan một tin do độc giả tố cáo 2 Q.C đi xe Jeep số: 152.876 phóng như bay trên đường Tự Do xuất hồn vào đất xe du lịch, đã không biết lỗi lại còn chặn xe nọ lại xét giấy tờ rồi nạt nộ...

Sau khi loan tin, 2 ông Q.C đã tới Tòa soạn trình bày nội vụ đã xảy ra không đến nỗi như vậy và ông Q.C này chỉ xét 1 người lái KQ ngồi trên xe nhưng sau đó đều thông cảm.

Thời mà! Tinh Quân Dân Cá Nước C.O xử huê chịu không?

ý kiến chúng ông

Từ khi cuộc ứnh lộn này cần tới sự hỗ trợ của những ngón vô lỗ mồm về huê bình, thiện chí... nhiều chính khứa và nhân vật nhà nước Đa Đô bỗng mắc bệnh thối mồm bắt tội, và hay xài những chữ "xí khí xung thiên"

Nhất là mấy chú trong nhà nước Đa Đô, nay thì bảo thủ đó Đa Đô sắp có sáng kiến này mai lại nói thối đó Đa Đô sẽ đưa đề nghị kia. Và rồi đề cho đờ bị thiên hạ chửi là qua mặt, là phân phé bạn bè, mấy chú Mọi thông một câu rằng "còn đợi hội ý mí nhà nước Đuôi Uoi" hoặc "chỉ là một tuơng những sáng kiến huê bình mà bất cứ người nào cũng có thể đưa ra".

Nghe thối đếch người được. Nếu "còn đợi hội ý" thì hà tất chi đã vội phát ngôn? Nhớ nhà nước Đuôi Uoi cóc chịu thì sao? Còn bảo rằng "chỉ là một sáng kiến... ai đưa ra cũng được", càng khâm khủ hơn nữa.

Nếu mấy chú là "thằng ngô con đi ngoài lề" nào đó thì còn tạm tha thứ được, Đảng này các chú dù sao cũng năm nửa vai trò chủ động mà lại tự nhận là... như bất cứ thằng ngô con đi nào khác, thì quả thật chỉ còn có hai cách để kết luận:

- 1— Các chú toàn một bọn... đit đot.
- 2— Xỏ lá ba que, đều giả khốn nạn!! Ugly red skin

SẢN SÀNG NGHỀ CHIẾN

Bọn Con Ong họ thảo: đại ngu đi về đâu?

— Làm sao vừa đớp bạc Mỹ, vừa làm cha Mỹ?

Tờ Tin Sáng của ông Ngô công Đức, không hiểu do nguyên nhân nào, đã luôn luôn có thái độ chia rẽ, thù nghịch với các đồng nghiệp, nhất là các đồng nghiệp miền Bắc. Hãy nghe ông Ngô công Đức dọa: «Tờ Đại Dân Tộc chưa ra mà coi bộ thấy con lông tong cá chốt đã rục rịch Nội số đầu

trong nghề báo để ông Ngô công Đức bắt buộc phải noi theo. Nếu cần, chữ ông Ngô công Đức. Tú Nốp tôi sẽ rêu ngay chính tên ông lên mà chửi và sẽ có nhiều lời chửi kỳ diệu hơn, hà tất phải đổi tên đổi họ người mình muốn đưa lên mặt báo,

Riêng về vấn đề ông Ngô công Đức dọa xit con ruồi: Tú Đốp, Tú Nốp tôi không hề rục rịch gì ráo trọi, trái lại, sẵn sàng đợi ông Ngô công Đức phát chiêu để ngành chiến. Tú Nốp tôi đã vào nghề 24 năm trời, cùng Chu Tử làm báo trong thời Nhật độ hộ cùng một số các chiến sĩ trong một giáo phái miền Nam chủ trương tờ nội san chống chế độ Nhu. Diệm, thì với một đồng nghiệp hãy còn nhỏ tuổi—cả tuổi đời lẫn tuổi nghề—như ông Ngô công Đức Tú Nốp tôi đâu có ngán, mặc dầu ông Ngô công Đức là đàn biểu. lại có súng luôn luôn ở

trong người. Tú Nốp tôi chấp ông Ngô công Đức dùng cả bút và dùng cả súng để nói chuyện với Tú Nốp tôi, Tú Nốp tôi không có súng, nhưng với ngòi bút, Tú Nốp tôi sẽ nguyện đại diện cho Ruồi Tái Béo đánh đến cùng những thằng mất gốc dân tộc, những thằng đi làm tay sai cho Sản, những thằng mang kỳ thị Bắc Nam ra để bán báo, để tạo dựng một thế chính trị cho riêng mình, cho riêng bề phái của mình

Bài bạn vừa đọc là bài của «cá chốt» Tú Đốp. Anh Tú Đốp tình nguyện đại diện cho Ruồi Tái Béo đánh đến cùng những thằng mất gốc dân tộc, những thằng đi làm tay sai cho... những thằng mang kỳ thị Bắc Nam ra để bán báo». Đó là chuyện của báo Tiếng Vang 4 trang 5 đồng. Con Ông thấy lạ thích đáng hơn với sự... đề dặt... Không có lời bàn vì đã theo đường lối mới.

Bắt chước các nhà trí thức công Giáo Pax Romana hội thảo quanh vấn đề «Việt Nam sẽ đi về đâu» Bọn C.O cũng triệu tập một cuộc hội thảo chung quanh đề tài «Đại ngu đi về đâu».

Vì sợ phá hoại, nên cuộc hội thảo được tổ chức tại một nơi bí mật lắm. May ra, chỉ có bọn CIA mới biết được.

Mở đầu cuộc hội thảo, Chí sĩ Minh Võ, Chủ tịch Hội Đười Uơi rất có thực lực đã tỏ lên tiếng:

Thưa quý vị, theo giáo sư Nguyễn xuân Oánh, thì «Điều quan trọng là làm sao đi đến sự cộng tác mật thiết với Mỹ mà không bị ép phải nhận một giải pháp bất lợi cho chúng ta» Nghĩa là làm sao để vừa đớp của Mỹ, vừa làm cha mẹ Mỹ Xin quý vị thảo luận quanh vấn đề này. Cũng xin lưu ý quý vị, đây không phải là quốc hội, nên

cầm không được la hét, đập bàn đập ghế, hay cầm nhăm biên bản.

Đề Húc Càn húc một phát mỳ mần: bọn Mỹ khôn nạn lắm. Chứ g ta không thể làm bô cho chúng xô mũi đất đi đâu cũng được.

Ký giả ma cô thỉnh thoảng được đớp tí tiền cơm của sở Đồ Thủng, văn phòng Mỹ kịch liệt.

— Bằng chứng ở đâu mà nhà anh dám nói bọn Mỹ khôn nạn? Nhà anh có muốn theo chân Thái khắc Chuyên không?

Ma Tật lên tiếng: Con bằng chứng ở đâu nữa? bọn nó bảo giúp chúng ta chống Cộng bảo vệ quốc gia. Nay nó khen dứt lưỡi rằng Hồ Chí Minh là lãnh tụ quốc gia ái quốc.

Ma Cô bênh nứa: Dầu sao thì ta phải biết ơn Mỹ đã viện trợ cho ta mà chẳng đòi điều kiện nào cả.

Ma Bùn chặn họng: Sự nhà anh! nay nó cúp viện trợ để làm áp lực, mai nó dọa rút quân, một nó đổi lập Chánh phủ thế này thế nọ những cái đó không là điều kiện, thì là cái chó gì?

Hím đặt vấn đề: nếu ta không thêm nhận viện trợ của Mỹ nữa liệu có sống được không?

Ma Tật trả lời: sống thế đêch nào được! Theo lời ông Tân Tổng Trưởng kinh Tế thì «chúng ta không thể sống nếu không có hàng nhập cảng» Muốn có hàng nhập cảng thì phải có ngoại tệ. Muốn có ngoại tệ mà đêch có gì xuất cảng, thì phải ng ừa tay ra nhận viện trợ.

Tân Nã Cầu tung cái trông bắt chôn như cao bồi TeXas tung giày bắt bò, mà nói lớn: Nhận viện trợ nó cũng khôn nạn như dứt đầu vào cái trông này này.

Chí sĩ Minh Võ trở lại vấn đề: nếu cứ nhận viện trợ mà không lệ thuộc vào Mỹ có được không?

Ma Cô lên tiếng: Các ông ngu như bò! Thằng nào bỏ tiền ra mà không mong được một cái gì.

Chí Sĩ Minh Võ bản khoản: Vậy chúng ta đi về đâu?

Hím bảo không cần thắc mắc. Người ta đi đâu tôi đi đấy.

Ma Tật đề nghị giải tán cuộc hội thảo, vì bản mồi mà đêch đi đến đâu cả.

Đề húc càn bảo: thông thả, tôi đã có cách Có tiếng hỏi lao xao:

— Cách gì?

— Tôi sẽ sách vở nhận viện trợ Mỹ, vừa năm đầu Mỹ để như chơi.

Cách gì, nói nghe coi?

— Đem tất cả đàn bà con gái gả cho Mỹ, Đàn bà nước ta có tiếng là cao tay, bọn Mỹ sẽ phải cấp đỡ đều đều, mà các bà vẫn bắt nạt nó, ngồi lên đầu lên cổ nó, nắm đầu nó, Như thế là vừa nhận viện trợ, vừa đóng vai chánh, bắt Mỹ nó lệ thuộc vào ta

Sáng kiến này được coi là mới mẻ, và được ghi nhận để sẽ thảo luận kỹ hơn trong một buổi hội thảo khác.

«Nồi rừ, gái hàng dái lẩn tẩn» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

CẢ VŨ

Mới đây, các hãng thông tấn Tây Phương cho biết: Bọn Chủ hòa phá đám bên Mỹ đã mượn một số nữ sinh viên cời trần như nhộng vú về thốn thẹn chày trong hành lang một viện Đại Học Mỹ để kêu gọi các Nam đồng chí xuống đường biểu tình phản đối chiến tranh VN.

Tất nhiên bọn con trai «hầu dối», vớ được của thật rỗng rỗng, đồ xô ra coi rất đông. Có nhiều thằng chạy theo. Không phải vì có cùng lập trường chính trị, mà chỉ muốn... sờ tí, hoặc nhìn cho đã mắt.

Đó là một sáng kiến khá độc đáo trong lãnh vực «vận động chánh trị». Nếu ở VN cũng áp dụng sáng kiến này, thì có khi, ngay các nhà tu hành, cũng tham gia xuống đường rất đông.

Nhưng nếu muốn lôi cuốn phụ nữ đi biểu tình, phải chia cái gì ra mới hấp dẫn?

CHỖ XEM

Tại Saigon, người ta đang bàn tán là Mỹ đang làm áp lực với VNCH để đưa thêm một sáng kiến mới về việc mưu tìm Hòa Bình, chẳng hạn đề nghị ngừng bắn. Hoặc là cả hai bên cùng ngừng bắn, ai đang kiếm một cái nào, thì đóng yên ở đấy, đó là lối ngừng bắn «đa beo». Hoặc ít nhất, riêng quân Mỹ ngừng bắn, chỉ để một mình VNCH chiến đấu, với sự tiếp vận của Mỹ.

Hình như lực lượng Đại Đoàn Kết của ông Hiến béo đang rục rịch chuẩn bị, để đối phó với đề nghị ngừng bắn, nhất định chống đối đề nghị này đến cùng.

Lực lượng này đe dọa thì hay lắm, nhưng cái lập trường chống chống của ông Hiến Béo cũng đáng nghi lắm. Mới đây, khi Tổng thống Thiệu đưa ra sáng kiến mới ngày 11-7, lực lượng ĐĐK cũng phản đối tùm lum. Nhưng ông Chủ tịch Hiến Béo thì lại hết lời ca tụng.

Thật là ngông cuồng và rồ dại cho ông, đàn biểu Ngô công Đức. Tú Nốp tôi nếu có làm điều gì có tội với dân tộc, có làm điều gì tui nhục cho chính mình thì xin ông

Ngô công Đức cứ việc «phang» lên mặt báo, hoặc nếu ông Ngô công Đức thấy Tú Nốp tôi là thằng ăn bẩn, bả đầu đớp dầy, đúng với danh hiệu Tú Đốp, thì cũng xin chứng minh. Còn không thì hãy si tốp ngay cái lối chửi để nhất là gọi trại tên người mà mình ghét, vì cái lối chửi đó vừa hạ cấp, vừa vô học, không xứng đáng với một người đàn biểu như ông Ngô công Đức. Làm báo không phải là dùng tờ báo để chửi bới cá nhân làm báo là góp phần vào việc xây dựng xã hội, xây dựng con người. Hội thời nát thì viết bài chỉ trích, con người tham nhũng vì viết bài phê bình, nhưng đó là chỉ trích cái thói nát của xã hội cái tham nhũng của con người. Tú Nốp tôi không phải là không đủ

ngôn ngữ để «đáp lễ» lại ông Ngô công Đức. Đã có người gọi ông Ngô công Đức là Ngô con Đĩ, là Ngô thất Đức, v... nhưng cái lối gọi như vậy để chửi ông Ngô công Đức không phải là «khôn vàng thước ngọc

cā kē dē ngōng

MỘT CĂN NHÀ CHO LÍNH.

Mỗi ngày đi làm, tôi phải đi qua đường Nguyễn Văn Thoại. Cư xá ở đây mọc lên thật nhiều. Có cư xá đã xây cất xong rồi. Có cư xá còn đang xây cất dở dang. Tôi thường ao ước có một ngày đẹp trời nào đó, Nhà nước cũng sẽ cấp cho tôi một căn nhà Cư xá. Để có một nơi an cư, rồi sẽ tính đến chuyện lạc nghiệp. Nhưng hiện nay, tôi vẫn kẹt ở một kiếp sống nhờ, chưa bao giờ có được một căn nhà, để mà có thể hành diện đứng tên trong cuốn sổ màu xanh với chức lớn là chủ gia đình.

Có nhiều người bạn tôi chê những căn nhà trong Cư Xá. «Chết thì thôi, chứ nhất định không ở trong những căn nhà mà cái nào cũng giống nhau, trông như một cái tổ ong.» Tôi thấy cũng có lý. Ở trong xã hội, từng con người, từng gia đình phải có sự khác biệt thì xã hội mới thành muôn màu, muôn vẻ. Con người trong Cư xá, nhất là những cao ốc, trông như được đóng khung, rập khuôn, chỉ có một nhãn hiệu, được Nhà Nước làm ra. Dù ở trong căn nhà có trưng bày khác, nhưng trông từ phía ngoài, thật đúng như ý kiến của thằng bạn, một tổ ong, với một lũ ong chui ra, chui vào, đi kiếm mật khắp nơi rồi lại trở về tổ. Hình như người của tất cả Cư xá chỉ làm có một nghề. Buổi sáng, buổi chiều... Từ nơi đó, những đàn ong thợ bay đi. Tấp nập và vui vẻ vào những ngày đầu tháng và thê thảm, âm ỉ vào những ngày giữa tháng, cuối tháng, hú mật đã vơi đi gần cạn.

Có một ngày ghé qua Tòa soạn, chủ tiệm Minh Võ đưa cho tôi một tập giấy quay ronéo. Đó là chương trình quân công thăng tiến của ông Nghị Vũ minh Trân. Một giọng ra lệnh:

— Đọc đi!... Rồi có ý kiến gì thì tùy ý. Bốc thơm hay bốc thối, đó là quyền của mày.

Tôi lơ đãng dờ từng trang. Một chương trình cải tổ và tương trợ cho cả lính và công chức. Ừ, cũng có vẻ hấp dẫn đây. Tôi ngừng lại ở giòng chữ «một căn nhà cho lính và công chức». Tôi gật gù cái đầu và gập cuốn tập lại, trở về bàn giấy, ngồi vào chiếc ghế và đọc... Nghĩ rằng chương trình và dự định nào mà không đẹp. Chỉ còn có thể chờ xem sự áp dụng, sự thực hành có được tới ba chục phần trăm hay không?... Trong lúc này, chưa có thể là lúc lạc quan hay bi quan.

Tôi không được hiểu nhiều về đời sống công chức. Nhưng theo như tôi biết, thì hình như số công chức không có nhà rất hiếm. Không nhiều như lính. Chỉ có lính mới thật sự là kẻ không có nhà. Tôi đã hỏi mười người lính ở chung quanh tôi, thì có tới chín kẻ đang sống kiếp Do Thái, lang thang như những kẻ mang trong người nhiều chất văn nghệ nhất.

Sự hứa hẹn «một căn nhà cho lính», không phải là tới bây giờ mới thấy trong tờ trình của Nghị Sĩ Vũ minh Trân. Hồi đại ca Nguyễn Khánh, lúc vừa lên cầm quyền đã có một sự hứa vung vít: Các chú đừng lo. Ta sẽ cho gia đình mỗi chú một chỗ ở. Không có nhà ở ngoài thì ta sẽ xây thêm Trại Gia Bình, Cư xá. Ta sẽ bỏ tiền để thành lập các làng Quân đội để gia đình các chú có chỗ chui ra, chui vào.

Từ ngày lính nghe thấy lời hứa hẹn ấy thì hí hửng chờ đợi. Làng quân đội Thủ Đức đã khai chiêng, gõ mõ, hành hạ mấy tháng lính trong vụ lo giấy tờ, rồi tới cái bảnh về bốc thăm, chia lô xây cất, đã rùm beng lên một đạo rồi lại im đi, như một hòn đá ném, «tôm» một phát xuống nước. Hòn đá chìm xuống dưới đáy, mặt nước lại phẳng lì, coi

như chưa có chuyện gì xảy ra để cho những thằng lính chưng hửng, như bị đè ra gán cái huy chương mặt trận, rồi cứ vêu mồm ra mà chờ mãi không có một cái quyết định.

Mới gần đây, trong phong trào hô hào quân công thăng tiến, Nhà Nước lại hứa; Nhà nước sẽ cho lính vay tiền để làm nhà, Tiền cho vay sẽ là hai trăm năm chục ngàn đồng cho mỗi gia đình. Nghe như vậy, lính mừng quá. Nhà Nước Cộng Hòa, chắc không đến nỗi «lèo» như Nhà Nước cải lương Nguyễn Khánh. Có thằng lính, vác tờ báo đăng tin đó, chạy đi khắp nơi, hỏi han tung bưng. Nhưng chẳng có nơi nào nhận được chỉ thị, được giấy tờ gì cả. Làm việc thì phải có giấy tờ để mà «tham chiếu». Bởi vậy mới có một màn đối thoại «ly kỳ như sau này» giữa mấy thằng lính và mấy ông công chức cổ còm, còm vạt ngồi trong Bộ Tài Chánh?

— Các ông nghe tin ở đâu vậy?...

— Thì báo đăng hàng hoàng đây nè. Tôi mang theo tờ báo để làm chứng cho lời nói. Chắc cụ định dấu anh em chứ gì?...

Ông công chức cổ còm, còm vạt của B.T.C nòi sùng. Tự nhiên bị một cái oan cứ y như

Oan Thị kính. Vì thế cho nên ngài bèn nhún vai một phát cứ như là Tây, rồi phát ngôn:

Thì mấy ông lại mấy tòa báo mà hỏi. Ở đây, chúng tôi chẳng nhận được chỉ thị gì hết.

Thế là mấy anh lính, cùng khiêng tờ báo, chửi thề dăm bảy câu và lui thủi ra đi. Cái chuyện được cấp nhà, được vay tiền làm nhà, nó làm cam, nó thê thảm, nó lơ lửng con cá vàng là như vậy đó.

Một thằng bạn «xi vin» gật một câu.

— Chúng mày thì chỉ được cái phóng đại, tô màu, phụ đề chữ Việt cho tình cảnh chúng mày đen thêm. Tao thấy lính là sướng nhất. Đã có Nhà Nước lo cho cái vụ Trại Gia Bình. Còn kêu nài gì nữa.

Vì vậy, tôi phải kể chuyện về Trại Gia Bình.

Tôi có một thằng bạn được chuyển chuyển từ Đà Nẵng về Saigon. Đáng lẽ thì sau hơn chục năm phục vụ Nhà Nước ở vùng hỏa tuyến, được về Saigon để làm một thứ lính thành phố, nó phải mừng mới phải. Nhưng nó không mừng, các cụ ạ. Nó buồn như ngày mẹ nó chết. Nó đã vác một cây đàn, vừa đàn vừa ca bài con cá với mấy ông xếp lớn, xếp nhỏ, để nó được ở lại Đà Nẵng. Thì ra nó không muốn dời về Saigon, cũng chỉ vì chuyện cái nhà. Nó có vợ và hai đứa lười tí. Số lương một thầy đội hay quan Quân, đầu chừng tám hay chín ngàn gì đó, chỉ có thể vừa đủ chi cho bốn miệng ăn. Hiện nó đang cư ngụ trong Trại Gia Bình, tiền nhà không mất. Nay nếu bị dời về Saigon, tiền thuê nhà sẽ mất mẹ nó một nửa số lương của Nhà Nước. Còn lại một nửa lương thì chỉ còn một cách là cho vợ đi buôn hàng Mèo, cho con chạy theo mấy chú G.I' biểu diễn màn ô kê a lem.

Tôi hỏi: |

— Thì về Saigon, Mày cũng có thể xin nhà ở Trại Gia Bình...?

Việc gì phải lo lắng nhiều quá vậy?...

Nó trợn mắt nhìn tôi, ngạc nhiên:

— Mày ngày thơ bỏ mẹ đi ấy! Nhà cửa ở Saigon đâu có dễ dàng như ở tỉnh lẻ. Có thằng làm đơn xin nhà trong Trại Gia Bình đã bốn năm nay mà còn vêu mồm ra nữa là tao, vừa ở xa về.

Rồi nó khuyên tôi nên làm một vòng «khẩu kiu» về vấn đề Trại Gia Bình và Cư xá. Tôi lang thang đi, thất thểu, trong một

ngày trời ít nắng và nhiều gió. Tôi hỏi tràn từ quan tới lính. Tôi đã được biết quá nhiều và tinh mông.

Các ông sĩ quan của tôi, đã được Nhà Nước ưu đãi, cấp phát cho một miếng đất. Lại còn cho vay thêm ba trăm ngàn đồng để xây nhà. Đứng lý ra thì khi nhà đã xây xong; các ông phải tự giác, dọn đi về nhà mới, để chỗ của ông cho đàn em nó ở. Nhưng mà không, các cụ ạ. Các vị quan khà kính của tôi ở nhà cũ, còn nhà mới mà nhà nước đã cho mượn tiền xây cất, và cấp phát đất, thì các vị cho mượn, hoặc cho bà con xa gần đến trú ngụ. Thành ra việc cấp phát đất cho mượn tiền xây cất ấy, chẳng giải quyết được cái mẹ gì.

Lại xin nói về trại Gia Bình của lính. Có nhiều thằng ở Trại Gia Bình, nhờ gần với người nước cờ hoa, làm ăn cũng đã ra gì, nên có vài ba căn nhà ngoài phố. Nếu thằng đó có lòng nhân đạo thì nên nhường nhà cho thằng nghèo ở. Nhưng mà ở thời này, kiếm được một thằng «bạn nhà binh» khó lắm. Dù rằng nó đã dọn nhà ra ngoài ở, vì ở trong đó sợ pháo kích, nhưng vẫn khóa trái cửa nhà ở Trại Gia Bình lại, để trống đó chơi. Lâu lâu ghé

về nhà làm một giấc «la xiết», chúng tỏ rằng ta có mặt. Như vậy, đuổi nó ra là phạm luật, là vi hiến. Nó có hai nhà phây phây. Còn thằng nào không có nhà thì mặc cha nó.

Có bao giờ các cụ nghĩ tới, chuyện sang nhà ở trong Trại Gia Bình hay không?...

Ày vậy mà cũng có đây, các cụ ạ. Chúng nó sang nhà cho nhau với giá từ năm chục tới một trăm ngàn đồng. Muốn có nhà ở, nhiều thằng đã phải đi hốt hụi, đi vay tiền để sang một căn nhà trong... Trại Gia Bình. Người chứng kiến và chấp thuận sẽ là các ông làm việc trong Ban Cư Xá. Tình trạng này kéo dài đã lâu rồi, và gần như được coi là công việc có tính cách hợp pháp.

Thấy tôi ca cái lương về một căn nhà cho lính ghé quá, một nhà văn quân đội chửi thề.

— Bớ anh, chỉ được cái phịa. Tao thì không tin. Vì mày được may mắn phục vụ ở một quân chủng mà ông xếp đã viết được truyện ngắn «Cái Nhà». Ông ta phải hiểu chuyện này chứ!...

Trong lòng tôi vụt nở một đóa hoa tin tưởng Ừ, chắc «xếp» biết nỗi khổ của lính không nhà rồi. Chắc rồi đây, vợ con tôi sẽ được ở trong một căn nhà, không phải đếm những giọt mưa rơi xuống giữa nhà, như đếm những giọt sầu rơi rụng. Tôi dở sách Quốc văn Giáo khoa thư ra, dạy con tôi học:

— Học đi!... Đọc lớn lên! Làm người ai cũng phải có hy vọng. Như kẻ làm ruộng mong cho đến ngày gặt lúa, kẻ đi đường, mong cho đến chỗ nghỉ chân... Học đi, các con! Làm người, ai cũng phải có hy vọng...

THỢ LẮC MƠ BÁT

HỒ LỸ

KHI ÔNG NGHỊ ĐI LƯƠNG

Nạn nhân của một vụ lương gat mới gửi thư khắp mọi nơi, từ Tổng Thống t.ở xuống, tố cáo sự lương gat trắng trợn của một ông Nghị sĩ. Thư tố cáo này cũng được đăng tùm lum trên một số nhật báo.

Theo đơn tố cáo, thì nạn nhân mua của một ông Nghị sĩ thuộc cái liên danh do ông tướng André đứng đầu một ông Tướng chống Thủ Tướng để làm Thủ Tướng Việc mua bán đã xong. Chẳng có nhà đã nhận đủ tiền, vẫn tự trước bạ đảng hoàng, nhưng chủ bán d'ech dọn nhà đi.

Con Ông đi dò hỏi, được biết thêm như sau : Nhà mua tới hai triệu Tám. Chẳng bán đã nhận đủ 2T.8, nhưng vì kẻ mua ngại đóng thuế nặng, nên yêu cầu ghi giá bán cùng văn tự chỉ có mấy trăm ngàn. Thế là vợ chồng ông Nghị xoay xở. Bất phải đưa thêm ít trăm ngàn nữa mới ra đi. Nếu không, cứ ở lì hoặc trả lại tiền theo như giá ghi trong văn tự.

Cái trò tráo trở rẻ tiền này không lạ. Nhưng cái bản mặt của một Nghị sĩ mà cũng dở mặt như vậy, thì khôn nạn thật.

Cứ tưởng chỉ có Hạ viện mới có những anh buôn lịch cời trưỡng, ăn cắp tượng Chàm v.v... Ai ngờ, chiếu trên đầu có thua gì chiếu dưới !

CHIẾM CÔNG VI TU ?

Dư luận đang bàn tán khá sôi nổi về vụ Viện Giám Sát nghiên cứu hồ sơ về những việc làm mờ ám liên quan đến hai ông Cựu Tổng Trưởng Kinh Tế, và Giao Thông Công Chánh.

Nhân dịp này, Con Ông xin đặt một vấn đề với viện Giám sát, như sau :

Đó là sự mờ ám về Saigon Điện Lực Công Ty. Người ta biết rằng cuối năm 1967, Chánh Phủ VNCH đã quyết định bỏ ra 970 triệu để mua lại các máy móc sắp bán cho đồng nát của công ty CEE. Mặc dầu giá cả như vậy là quá đắt và người trong cuộc ắt phải được bồi xứng đáng. Nhưng ở đây không bàn về chuyện đó.

Như đã nói ở trên, Chánh phủ bỏ ra gần 1 tỷ bạc mua lại Công ty điện của Tây. Đáng lẽ sau khi mua, nó phải được sát nhập vào Điện lực V.N. để điều hành như một công quan, Nhưng đảng này, các ông ở Bộ C.C. đã

dùng số vốn kê trên của Chánh phủ, để dựng lên một C. Ty Nặc danh, với số vốn 1 trăm triệu gọi là « Saigon Điện lực Công Ty ». Công ty này được chia ra 20.000 cổ phần, mỗi cổ phần 5.000đ. Nhưng chẳng có ai bán hoặc mua cổ phần. Các ông lớn ở bộ Công Chánh (viết tắt là CC—dùng có đọc bậy) đã chia nhau đứng tên, mỗi ông mấy ngàn cổ phần. Theo sự dò hỏi của CO thì sau đây là danh sách các ông đứng tên cổ phần:

Ô. Bửu Đôn (Cựu Tổng Trưởng CC) 2.000 cổ phần
Ô. Lương thế Siêu (cựu TT CC) 3.000
Ô. Hồ Tấn Phát (Tổng giám đốc SG ĐL C Ty) 2.000 cổ phần

Ô. Khương Hữu Điều (GD. TT. KT kỹ nghệ) 2.000
Ô. Bùi Văn Lễ (Đề nghị Bộ CC) 2.000 cổ phần

Ô. Trần Văn Nhung 2.000 cổ phần
Ô. Lê Văn Mỹ 2.000
Ô. Nguyễn Trung Trinh 2.000
Một Tổng Trưởng được chia 2.000 cổ phần nhưng ông phân phối ? (tạm dấu tên)

Tại sao tiền của chính phủ mà các ông lớn kê trên lại nghiêm nhiên được đứng tên sở hữu chủ các cổ phần của công ty. Một tỷ bạc của nhà nước có bị « sang đoạt » không phải chăng vì Saigon ĐL công ty được coi là một công ty tư nhân, nên không thể sát nhập nó vào cơ quan Quốc Doanh Điện lực VN?

Yêu cầu những người liên hệ sớm trả lời cho xuôi. Viện giám sát không lẽ chỉ làm bù nhìn ?

TA NÓI VÀ TA LÀM

Nhà nước luôn luôn cấm báo chí không được khai thác chuyện khiêu dâm. Chẳng nào bán dâm trên mặt báo, bắt ngay trừ báo Cúp điện của một ông Nghị sĩ ở Đông mai vô. Bộ Thông Tin của Chánh phủ cũ, ít nhất cũng đã đóng cửa một tờ nhật báo về tội khiêu dâm.

Nhưng nghe đâu, có một Tổng trưởng trong chánh phủ cũ đã ngủ với Châu dâm, đến nỗi nội vụ đồ bề tùm lum, Ngài Cựu Tổng dám phải vác chiếu ra Tòa về vụ này.

Lại nghe đồn rằng có một cựu Thứ Trưởng, cha đẻ của biện pháp tăng lương, chỉ ra hàng nội hóa, nên đã xài đồ trong nhà.

«Hãy làm theo điều tao nói, đừng bắt chước điều tao làm ». Anh nào nói câu đó thật hay !

KHI ÔNG NGHỊ. HỒN GIÁP VĂN THẬP BÓP CÔI LÁO

Nghị viên đô thành Giáp Văn Thập thế nào cũng bị hãng Vinaco của người Việt Nam truy tố ra tòa về cái tội mở miệng dơ dáy nói về một vấn đề mà ông ta không biết—hay biết mà cố ý nói để lấy lòng các xếp Tây cả lờ

ở Saigon Industries. Hơn ai hết, nhà nước kinh tế và khách tiêu thụ đều rõ, giá bán chính thức của một chiếc xe Lambretta 3 bánh là 161 ngàn 40 đồng một chiếc nhưng Vinaco đã chỉ bán ra có 154 ngàn 750 đồng. Từ ngày cấm «lít xăng» nhập cảng xe tự động, Vinaco còn «xi tóch» cũ và đã không đầu cơ thì chớ, lại còn vẫn «tiếp tục cho khách đặt hàng với giá cũ», trong khi các hãng nhập cảng xe tự động như Daihatsu chẳng hạn, đã trả lại tiền đặt cọc, dù đặt từ hai tháng trước. Ông nghị Thập dụng ý gì khi ông đòi điều tra vụ 40 ngàn xe ba bánh và cho rằng xe ba bánh đã bán chợ đen?

Việt Tấn Xã số 6.754 xuất bản chiều thứ ba 9-9 69 đã đăng bản tin y hệt lời tuyên bố, vô tội và nhưng hưởng lợi của nghị Thập. Trung tá Lâm là một người đứng đắn, rất thân trọng lại vừa về VTX nên ông chưa thể ngăn chặn loại tin không thêm phối kiểm của một ông nghị chuyên

nói ầu là ông Thập trên cơ quan thông tấn nhà nước. Ruồi tái béo rất quý mấn trung tá Lâm (hay đại tá) nên chỉ xin trung tá xét lại bản tin này kéo khi Vinaco kiện ông Thập có thể là m phiến lòng VTX.

Nói về vụ xe cộ tự động bán chợ đen gần đây, báo chí Saigon không quên nhắc vụ xe Daihatsu bán chợ đen bị Nha Kiểm Soát Kinh Tế bắt quả tang. Saigon Industries đã bán Daihatsu chợ đen nhiều rồi và được một ông bự ở Bộ Kinh Tế trào Âu Ngọc Hành

công tử che chở. Chính Âu Ngọc Hành đã gửi văn thư phúc đáp dân biểu Nguyễn Trọng Nho nhấn mạnh rằng có mờ ám trong việc sửa quan thuế biểu mới để Daihatsu trốn nhiều triệu thuế của nhà nước. Ông Giáp Văn Thập, người thân với Tây Cà Lồ ở Saigon Industries đã quên không thêm nhắc vụ Daihatsu bị vô vi bán giá chợ đen. Ông đã đi với Tây tư bản (thực dân cũ) để luôn luôn bịa đặt công kích một công ty của người Việt Nam Ông Nghị Thập do dân VN bầu ra để tranh đấu cho Tây Thực dân chẳng? Tại sao ông không mở miệng nói về xe Daihatsu bán chợ đen.

Những tàn tích thối nát của bè lũ Âu Ngọc Hồ để lại Bộ Kinh Tế còn nhiều. Giám sát viện đang hỏi thăm Âu Ngọc Hồ tội tham nhũng. Một trong những vụ tham nhũng liên kết giữa Kinh Tế Tài Chánh, Quan Thuế là vụ trốn thuế của Daihatsu. Chúng tôi kỳ vọng ở nhà kinh tế trẻ tuổi Phạm Kim Ngọc. Ông Ngọc mà lời cổ bọn khốn lìn trong vụ cá sộp Daihatsu, Con Ông sẽ ủng hộ ông hết mình.

HY VỌNG VẪN CÒN THUỐC CHỮA

Ông Ngô Kỳ thị vừa mới viết một bài tràng giang đại hải trên tờ Tin Kỳ THỊ để thanh minh thanh nga rằng ông ta không phải là « Kỳ thị ! »

Ông ta bảo ; chuyện nước cũng như chuyện nhà ; đôi khi anh chị em vẫn có dị đồng, xích mích gây gổ nhưng không vì thế mà gọi là giữa anh em nhà đó có chuyện kỳ thị.

Phải rồi, tục ngữ đã có câu « sinh con chứ ai nở sinh lòng », bà mẹ Việt Nam lúc này có tới ba chục triệu đứa con, đâu có đứa nào giống đứa nào. Đứa theo chủ nghĩa này đứa theo chủ nghĩa nọ, đứa ở đảng này, đứa ở tôn giáo nọ, đứa thích giàu sang, đứa chỉ thích nghèo hèn, nhưng không phải vì thế mà nói rằng không có đứa nào... kỳ thị.

Thực ra chuyện « kỳ thị » không phải ở nhà Việt Nam mới có, mà ở hầu hết các nhà trên trái đất đều có, nhưng ở mỗi nơi lại « kỳ thị » một cách khác nhau.

Chẳng hạn như hồi xưa Phát Xít Đức kỳ thị dân Do Thái thời nay bọn « Ba K » Ku Klux Klan ở miền Nam Hoa Kỳ kỳ thị dân da đen. Họ cũng là anh em một nhà cả đấy, thế mà họ thù ghét nhau đến độ chỉ tìm cách diệt nhau bằng được : bọn Phát Xít Đức đã giết hàng triệu dân Do Thái, bọn « Ba K » đã ám sát, thủ tiêu hàng vạn dân da đen Mỹ.

Những bọn « kỳ thị » đó đều là những tên khốn kiếp bị

cả nhân loại văn minh phi nhò, cho nên bất cứ nơi nào hễ có lời « kỳ thị » ra là những người tiến bộ cần phải cảnh giác, phải đập cho chết cái mầm mống bí đi đó ngay từ trong trứng nước, chứ nếu để cho nó bình trưởng ra được thì tai hại sau này sẽ không sao lường nổi !

Vậy chứ ở xứ Mít ta có cái mầm mống khốn lìn đó không ? Phải thành thực mà nói là có di, nhưng ở xứ ta may mắn hơn là lại sẵn có một phong trào « chống kỳ thị » rất cao, vì đại đa số dân chúng đều ghét « kỳ thị » như ghét chó, và ngay đến những giới lãnh đạo đều không ai ngửi được mùi « kỳ thị ». Vả lại, nếu ở Đức, ở Mỹ, bọn phát xít và « Ba K. » dám hiên ngang tự vỗ ngực chúng là « kỳ thị » thì ở đây bọn « kỳ thị » tỏ ra hèn nhất hơn, không bao giờ dám thò mặt ra mà chỉ có ló những cái đuôi chồn đuôi cáo, và khi bị giết chết một đòn là vội vàng rút lại, chối biến, để được trả trọn sống chung với những con người lương thiện ngay thẳng.

Nhưng tại sao lại có « kỳ thị »? theo các lý thuyết gia khắp thế giới, thì những tên có đầu óc kỳ thị phần

đồng là vì chúng sẵn có một cái « mặc cảm tự ti ». Bọn phát xít Đức muốn đề cao dân tộc Nhật nhĩ man thành một dân tộc thông minh nhất trên trái đất, xứng đáng làm bá chủ nhân loại, nhưng trên thực tế chúng lại vấp phải dân Do Thái đã từng sản xuất ra nhiều nhân vật kỳ tài, đi đến đâu cũng làm được những việc phi thường, cũng nắm giữ những vai trò then chốt. Vì thế mà Phát xít Đức đã phải coi Do Thái như kẻ thù không đội trời chung, nhất định một cơn một mất.

Ở bên Mỹ, ngoài những vấn đề quyền lợi, người ta nói rằng có nhiều anh da trắng có « mặc cảm tự ti » với da đen về mặt sinh lý: các chàng da đen như có một tài năng thiên phú về phương diện này, khiến nhiều đàn bà da trắng đã «bập» vào là mê như điên điên! Các chàng da trắng bị thua đầu, lấy làm xấu hổ, nên mới bày ra trò... kỳ thị để trả thù!

Còn ở xứ mít mình thì sao, các chàng « kỳ thị » có mặc cảm nào, điều này tốt hơn nên để các đương sự tự kiểm điểm chừng nào họ thấy rõ được con người của mình, tự nhiên là họ sẽ khỏi bệnh.

Dù sao khi mà « kỳ thị » đã phải chửi mình không làm « kỳ thị » tức là nó cũng chưa đến nỗi nào, chưa thực là, hết thuốc chữa !

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

CHA VẪN LÀ CHA CỦA CHÚNG CON

Sáng Chúa Nhật, một nữ độc giả nói với TH, phải làm sao chứ để cho tờ báo nọ chửi các cha quá xá.

Nữ độc giả này ở vào lứa tuổi bậc cha mẹ TH, thuộc loại người công giáo đạo đức đến bây giờ gặp mấy cha vẫn còn có thể cúi đầu chào: «Con xin phép lạy Cha».

Phải giới thiệu kỹ như vậy để có bác hiểu cái khó TH là không biết giải thích làm sao nữa cho bà đỡ khổ tâm. Đành chỉ nói mấy lời yên ủi, sau cùng cũng phải hứa nhăng hứa cuội vài câu. Chứ làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ khuyên bà rằng nên coi thường chuyện đó đi, rằng các Cha các Thầy thỉnh thoảng cũng nên nghe người đời chửi cho à, «Giêsu Ma», chết!

Sau đó TH đi mua tờ báo nọ, thấy Cha Trần Du được gọi bằng đủ thứ danh ngôn, đọc lên run quá ghi lại đây không nổi: Cha Hoàng Quỳnh thì người ta «xin Tòa Thánh khuyến cáo giùm, để ông ấy tuyên bố nhĩ nhỡ về chính trị sốt ruột quá!» TH cũng bị đập cho 1 phát trợ xương sống «Một kẻ vô thần như Hồ chí Minh cho rằng chết là hết đêch có linh hồn nên đêch cần đêra nĩa cầ u nguyện hết kẻ cầ ông Thiên Hộ. Lập luận của ông khó người thấy mê!»

Sở dĩ TH đọc mấy đoạn «chửi bới» ấy mà không đến nỗi khổ tâm như nữ độc giả trên là vì nhiều lẽ. Thứ nhất là con người chí sĩ Minh Võ chủ tịch Hội Đuôi Ưoi và chủ nhân ông cái tiệm chả chó ở đường Võ Tấn. Ông là điển hình cho cái sự chửi bới tung bưng của nhóm «ruồi tái béo» này, Nghĩa là chửi đầy mà cười đầy. Vừa chửi người ta tội tâm mặt mũi. «đào cha bới ba đời nhà nó lên» nhưng hề thấy người ta đi đường là cười ha hả, vỗ tay bôm bốp; «đô đây đốp với chúng ông, hay là «đái chúng ông một chậu đi». Đưa nào đọc báo thấy bị chửi mà ra đường nhìn thấy cái cảnh ấy, rõ cũng tức cười. Cần nhẫn lắm thì được nghe một câu: «thì nếu bị oan mai tao bảo tội nó viết lại cho mày mấy: hồi!» Câu nói ấy tất nhiên không làm hải lòng những người nhân thấy, thì ra mình đã bị coi như một trò đùa, nhưng đối với TH thì nó nói lên một điều: nói chung ông chủ tiệm Minh Võ và cái đám «ruồi tái béo» của ông hình như không có tâm địa độc ác. Tưởng là bấy thì chửi um lên, Tưởng là hay thì khen lấy khen để. Rồi thôi.

Cũng vì đoán thấy cái chỗ hình như «không có dã tâm độc ác» kia mà TH, mặc dù bị báo của ông Minh Võ chửi lên chửi xuống, có lẽ chưa bao giờ thấy giận cả. Một đối lán có buồn vì kh ông ngờ mấy kẻ quen thân với mình lại có thể ngó nhận cái lập trường của mình đến mức đó, lại có thể đem chính sự quen biết mình ra làm trò chểnh cho thiên hạ được! Nhưng cũng chỉ buồn năm phút thôi. Chả thấm thếp vào đâu so với cái lần TH được gọi là «người anh em của tôi» để rồi xuyên tạc và hạ độc quassuốt 40 trang báo của một thằng bạn nỏikhở. Không phải bằng những từ ngữ đao to búa lớn «tục tằn» như của nhóm «lông tong cá chốt», nhưng bằng một giọng thanh tao êm ngọt như lưỡi của Nhạc Bất Quần! Buồn không phải vì bị xuyên tạc bị chửi bới Buồn vì kẻ xúydụng cái giọng lưỡi Nhạc Bất Quần ấy lại là một ông Linn mục Đàng!

Điều thứ hai khiến TH khi thấy ông Cha bị bọn người của chủ tiệm Minh Võ chửi mà vẫn giữ được chút bình tĩnh, là vì theo TH, cái thói nhất chưa phải là bị người ta chửi, cũng chưa phải là vì mình thói nhưng chính là mình có nhận ra cái thói của mình để mà rửa ráy cho nó thơm tho không một khi mình thói thực sự. Nếu quả mình thơm thì kẻ chửi mình, nếu là đũa phôi bỏ nó lại sẽ khen mình mấy hồi!

Nó không khen đi nữa thì bộ mình có vì bị nó chửi mà thói ra đâu! Đưa nào chửi bấy thì mồm nó thói trước Ở đời nhiều chuyện cũng cứ phải phiến phiến đi, cũng nên chịu chơi một tý, nhiều tự ái quá sống không nổi, nhất là vào cái thời «chó nhầy bàn độc này»

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tấn Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH

Một đêm sau cùng khi TH thấy Cha Thầy bị chửi mà không nổi giận là vì cái phần triết lý cùn cùn còn lại như sau: Bị chửi đối với các Cha các Thầy có thể cũ ng là một chuyện có ích lắm chứ.

Như một thứ «huấn nhục» của người tân binh sĩ quan hải quân. Không tội tình gì mà phải đứng nắng nhịn nước cả ngày, phải ăn một nắm ớt chấy họng, phải bỏ như một con chó, ngồi dưới gầm bàn mà đóp tô cơm.

Đề làm gì? Đề cho người sĩ quan Hải quân quen chịu khổ. Cho nó bớt tự ái đi.

Một ông Linh mục đã nói với TH: nghe nó chửi lắm—phải hay trái—các Cha các Thầy cũng đỡ được nhiều thái độ, mà đũa xấu miệng thường gọi là phách lối, để quốc, do giáo dục, địa vị xã hội và thói tục của tập thể gây nên.

Chẳng biết ông đã bị báo ông Minh Võ chửi cho lần nào chưa. Dù sao nói được câu đó, quả ông Linh mục T này là Dom Camillo Giao Chỉ số 1 rồi.

Có điều xin nói nhỏ với ông bạn Minh Võ chủ tiệm rằng, đừng có nghe nói thế mà tưởng bở, làm tới, cho chửi tưới hạt sen lên bắt kẻ Trời Đất. Có đũa không chịu được cái triết lý củi lùn của TH, chửi bấy nó kiện hay nó thuê du đảng khện cho vỡ mồm ra thì sao. Với lại còn có công bằng, danh dự của con người ta và của chính mình nữa chứ ông ơi.

Tiền đây xin phép dẫn thêm ông rằng từ rày về sau ông có nũa mồm chửi thằng TH này, xin ông nhớ cứ lời: nó ra mà cười, ông đứng cùng với bạn bè để ông linh mục Nguyễn quang Lâm Chủ nhiệm báo X.D. ra mà bới cứt chó lên đầu. Tội lắm. Luật giang hồ ông nhớ kỹ cho tí đi.

Trên đây là bài giảng của linh mục Nguyễn Quang Lâm tại nhà thờ Xây Dựng. Bài giảng dành riêng cho «ruồi tái béo» Con Ong.

Thưa Cha,

Dù là kẻ ngoại đạo, với tấm lòng bác ái và khoan dung của Cha, chúng con dám ra hối hận. Cha vẫn là cha của chúng con. Ngay cả khi vừa «kích» cha, vừa «bới cứt chó lên đầu» cha mà gặp cha, chúng con vẫn một điều cha cha, con con cơ mà. Cha đã nhận xét đúng. Vì trẻ người non dạ, chúng con luôn luôn bị bọn hèn nhất, bọn không dám chửi ai, lợi dụng nhiệt tình của chúng con, xú dại chúng con. Đam ra chúng con bị «ăn cứt gà» kỹ quá.

Chúng con xin cha xá tội cho chúng con bằng châu sâm banh Veuve Cliquot Ponsardin tại nhà thờ Thương Sinh tối chủ nhật, 21-9. Nếu cha không đem năm chai Champagne và ba chai rượu lễ đến rửa tội cho chúng con tức là cha chưa xá tội cho chúng con, chưa thương chúng con như ngày xưa cha đã thương.

Chào xá tội có Champagne
CON ONG

CẢM ƠN BẠN ANH QUÂN

Báo Hòa Bình, số ra ngày 16-9-1969, bạn Anh Quân đã tỏ ra rất thông cảm với Con Ong trong cái sứ mạng châm chích của nó. Giá bạn đừng dạy anh em Con Ong cái nghề viết hài hước thì đẹp hơn.

Bởi vì bạn Anh Quân lên mặt tỏ sự nghề viết hài hước dạy dỗ Con Ong, nên Con Ong xin đáp lễ bạn ba điều.

—Bạn đã đại đột khi khuyên chủ nhiệm Minh Võ nên «tập đọc bài» Có lẽ bạn nên khuyên ông chủ nhiệm Trần Du thì hơn. Lời khuyên của bạn hồ lắm đó. Nếu tất cả những chủ nhiệm «Xuân tóc đỏ» đều biết đọc bài, thì dù chủ nhiệm báo Hòa Bình biết đọc bài, Con Ong e rằng cha Trần Du đã không bị con chiến Võ Long Triều năm cô lòi ra tòa kiện cái tội vu khống, phi báng. Và lại, chủ nhiệm không biết đọc bài, bọn thợ viết chúng ta mới tha hồ múa bút và... tung hoành chứ. Nếu chủ nhiệm Trần Du bớt «công việc ngoài» tức là bỏ nhà thờ, chỉ lo tập đọc bài vở, nhất là bài vở của Thăng Hề, Con Ong tin chắc chủ nhiệm Trần Du đã không để Thăng Hề gọi ông Ngô công Đức là Ngô Con Đĩ để đến nỗi ông Ngô công Đức phải gọi chủ nhiệm Trần Du là cha Trần A Dưa Mất Chén!

RUỒI TÁI BÉO cầm tròng

— Cái nghề viết báo, nhất là viết báo hài hước, không có ai dạy được ai cả Con Ong e rằng bạn Anh Quân chưa đủ tư cách dạy anh em Con Ong. Bạn nên dạy chủ nhiệm Hòa Bình viết lách, có lẽ, đúng khả năng của bạn hơn.

— Con Ong chửi bới đều cẳng, cu ly thật đấy. Nhưng, thưa bạn Anh Quân hai năm nay, Con Ong chưa chửi rủa một người ca sĩ nào có bầu khiến người ca sĩ ấy phải tự tử cùng với cái bào thai vô tội. Cho nên, con cái chúng tôi để ra vẫn dễ dàng, nuôi nấng chóng lớn mau khôn. Ấy là vì Con Ong còn có... đực

Đáp lễ bạn Anh Quân để cảm ơn bạn. Nếu bạn không bằng lòng, xin bạn cứ xuất chương và Con Ong sẽ sẵn sàng nghênh chiến với riêng bạn. Dĩ nhiên, trên phương diện hài hước, dù mỗi tuần bạn có 6 kỳ báo mà Con Ong chỉ có một kỳ. Bằng nếu bạn bỏ qua thì Con Ong mời bạn ghé sang, chúng ta đi cụng la de củ kiệu. Riêng cha Trần Du, Con Ong sẽ không bao giờ đã động tới... cái lông chần của cha nữa.

HẢ HỀ LẮM LẮM

Giám sát viện đã loan báo rằng sẽ lôi vụ Daihatsu trốn lậu thuế ra ánh sáng. Mãi đến hôm nay Daihatsu mới được Giám sát viện hải tặc, làm Con Ong cứ tưởng Giám sát viện chế con cá sộp Daihatsu trốn hàng trăm triệu bạc thuế. Giám sát viện tặng Con Ong một đóa hoa công trạng rồi đấy nhé! Trỏ bao nhiêu công phu mới vô được tài liệu... ăn cắp bạc tỷ, dâng lên Viện giám sát mà bây giờ Viện mới đèn công lao. Kề thì hơi muộn. Nhưng muộn còn hơn không. Máy ông Tây cà lờ trong Saigoa Industries phen này cứ gọi là bắn xúc xích ba tề.

Mấy ông Tổng ăn có sẽ dùng đòn «gi đờ đờ» đòn của Giám sát viện. Có mỗi đòn Paul Ganay thì hể đờ ra Giám sát viện cho ụyn h vẹo quai hàm. Số tây cà lờ Sai gón Industries hết thời rồi, đen nh ư Chà và bán vải rồi nên lại bị Bộ Lao Động vác bù loong phang cho những quả tới tâm mặt mũi.

Bộ Lao Động bảo tây cà lờ Saigon Industries «lừa dối dân lao động» và «công khai trắng trợn phản bội lời hứa». Tây cà lờ Saigon Industries chuyển này chỉ còn nước tềch về Phú lạng xa. Ngân ngọc nhất vẫn là nghị đồ thiêng Thấp văn Giáp! Con Ong xin chia buồn với nghị toe toe vì quan thầy bị nhà nước Anam nhất định đánh... bỏ bu,

TÔM CUA

Chiều thứ bảy, 20-9, một quán mang tên là TÔM CUA ra đời, Giờ của ngày khai trương là 4 giờ chiều. quán TÔM CUA chỉ có... tôm và cua, «Cua» hấp dẫn lắm, Càng nó bự, rất nhiều râu và nó không cạp vào môi ta như truyện nhà sư bị cua cạp trong tiểu lâm Giao Chỉ, Cam đoan ngon tuyệt vời vì «cua» trâm phần đầu làm... thư kỹ tòa soạn! Vậy Mời bạn đọc Con Ong, nếu thấy thèm ăn cua, tôm dù kiêu, xin hãy lại Tôm Cua số 195 Nguyễn thái Học Saigon, mỗi chiều từ 4 giờ để tiêu sấu mí la de' rượu mạnh và... tôm cua. Không tưởng thức tôm cua ở Tôm Cua không phải là ng rời Gao Chỉ. Đặc biệt: ngoại quốc muốn đóp phải trả tiền gấp mười lần người Giao Chỉ.

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIỂU

1-10-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP

Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

Sáng, Chiều, Tối

GHI TÊN TẠI:

5/6 Chi Lăng Gia định (cạnh trường Mỹ Thuật)
196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)
631, Trần quốc Toản (trường Quốc Toản)
268/1, Lý Thái Tô (trước trại tạm trú Pétruský